

Âb-ı Bâde-Reng

◆ Mehmet Osmanođlu

Elem-i firâkına dûçar olalı rûhum,
Dinmedi ızdırâbım, âh ü efgânım benim
Rûzigârın önünde kuru yaprak gibiyim
Bırakma ellerimi, pîr-i mugânım benim

Her an akıp durmakta derûnuma gözyaşım
Gelmedi nevbahârım, bitmedi kara kışım
Gam yükünden perîşan, bîçâre garip başım
Yıllar geçer de dinmez, renc-ü hicrânım benim.

İklîm-i muhabbetten aşk çerâğ-ı yakardın
Derûna te'sîr eden bir nazarla bakardın,
Cümle dil-i sûzâna, umman olup akardın,
Şimdi neden sönmüyor, nâr-ı sûzânım benim

İdrak eyleyemedik vaktiyle kıymetini,
Aşk ile istemedik sultânım himmetini,
Zinhar fehmedemedik kelâmın hikmetini,
Sırrına eremedik, kenz-i pinhânım benim.

Fevkalâde me'yûsum, bizârım eleminden,
Âfâkına yol bulsam, ömrümün her deminden
Gülzârımı târumâr eyleyen mâteminden
Seni andıkça çağlar, çeşm-i giryânım benim.

Bir hezâr-ı nâlânım, bağından ırak düştüm,
Hâb-ı gaflet içinde nice yıllar dolaştım,
Bunca cerâhatimle dergâhına ulaştım,
Lûtfedip bir merhem ver, şâh-ı lokmânım benim

Rûhum bu elem ile dilhûn olmağa vardı,
Ol cânan ki sadrım, canımdan özge yârdı,
Dil-i zârım bu eleme ezeldendir duyardı,
Lâkin taşınmaz oldu, bâr-ı girânım benim.

Gayrı deşmeyin dostlar, kabuk bağlamaz yârem
Vaslına erdir Rabbim, bâğ-ı aşkına girem
Zulmet-i leyâlimi tenvîr eden mehpârem,
Sensiz öksüz ve yetim, bu cism ü cânım benim...